

R O M Â N I A

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

Telefon: (+40-21) 414-2121 Fax: (+40-21) 315-9164

3 octombrie 2017

COMUNICAT DE PRESĂ

I. În ziua de 3 octombrie 2017, Plenul Curții Constituționale, investit în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și al art.11 alin.(1) lit.A.a) și art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a luat în dezbateră, în cadrul controlului anterior promulgării, obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, obiecție formulată de un număr de 38 de senatori aparținând grupurilor parlamentare Partidul Național Liberal și Uniunii Salvați România.

În urma deliberărilor, Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile articolului unic pct.2 [cu referire: la sintagma „în termen de două zile” cuprinsă în art.6 alin.(3) din Legea nr.3/2000, la art.6 alin.(5) fraza a doua, precum și la art.6 alin.(7) din Legea nr.3/2000] și cele ale articolului unic pct.3 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului sunt neconstituționale.

Totodată, Curtea a respins, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct.2 [cu referire la art.6 alin.(1) și (4) din Legea nr.3/2000] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.3/2000, precum și a Legii pentru modificarea și

completarea Legii nr.3/2000, în ansamblul său, în raport cu celelalte critici formulate.

Pentru pronunțarea soluției de admitere, Curtea a constatat, în ce privește dispozițiile articolului unic pct.2 [cu referire la sintagma „în termen de două zile” cuprinsă în art.6 alin.(3) din Legea nr.3/2000], că stabilirea unui termen de două zile în care Parlamentul să trimită Curții Constituționale proiectul legii de revizuire în vederea exercitării din oficiu a controlului de constituționalitate, termen care se deduce din termenul de cinci zile de la data adoptării proiectului de lege de revizuire a Constituției, nu își găsește nicio justificare în procedura urgentă ce caracterizează acest tip de control. În economia controlului de constituționalitate exercitat în acest caz din oficiu de instanța constituțională, prezintă importanță utilizarea eficientă a întregului interval de cinci zile pe care Legea nr.47/1992 îl oferă Curții Constituționale în acest scop, instituirea termenului de două zile fiind contrară prevederilor art.1 alin.(5) și art.146 lit.a) teza a doua din Constituție.

De asemenea, Curtea a apreciat că este întemeiată critica referitoare la faptul că, prin art.6 alin.(5) fraza a doua din legea de modificare a Legii nr.3/2000, data organizării referendumului pentru revizuirea Constituției ar urma să fie stabilită de Guvern, fiind nesocotite, astfel, competențele constituționale conferite Parlamentului, prin art.151, în ceea ce privește dreptul de a declanșa un referendum național. Pentru aceleași rațiuni este neconstituțională și abrogarea, făcută în scop corelativ, prin pct.3 din legea criticată, a art.15 alin.(1) din Legea nr.3/2000, care stipulează expres că obiectul și data referendumului se stabilesc prin lege.

Curtea a mai constatat că prevederea din articolul unic pct.2 din legea criticată [cu referire la art.6 alin.(7) din Legea nr.3/2000], care reglementează suportarea din bugetul de stat a cheltuielilor pentru organizarea și desfășurarea referendumului național privind revizuirea Constituției, se regăsește deja în același act normativ, fiind inclusă, de fapt, în art.61 din Legea nr.3/2000, potrivit căruia cheltuielile pentru organizarea și desfășurarea referendumului se

suportă din bugetul de stat, pentru referendumul național, astfel că este redundantă referirea expresă la referendumul pentru revizuirea Constituției, care este, de asemenea, un referendum național. Or, în jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 61 din 7 februarie 2017), s-a statuat că existența unor paralelisme legislative conduce la încălcarea art.1 alin.(5) din Constituția României în componenta sa privind calitatea legii.

Decizia este definitivă și general obligatorie și se comunică Președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului.

II. În aceeași zi, Plenul Curții Constituționale, investit în temeiul dispozițiilor art.146 lit.e) din Constituție și ale art.11 alin.(1) pct.A lit.e), art.34, art.35 și ale art.36 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a luat în dezbateri cererile privind soluționarea conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României, pe de o parte, și *Ministerul Public, parte a autorității judecătorești, pe de altă parte, cereri formulate de președintele Senatului și, respectiv, de președintele Camerei Deputaților.*

În urma deliberărilor, cu majoritate de voturi, Curtea a constatat că există un conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României, pe de o parte, și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, generat de refuzul procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție de a se prezenta în fața Comisiei speciale de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților pentru verificarea aspectelor ce țin de organizarea alegerilor din 2009 și de rezultatul scrutinului prezidențial. În soluționarea conflictului, Curtea a constatat obligația doamnei Laura Codruța Kovesi de a se prezenta în fața Parlamentului României – Comisia specială de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților pentru verificarea aspectelor ce țin de organizarea alegerilor din 2009 și de rezultatul scrutinului prezidențial și de a furniza informațiile solicitate sau de a pune la dispoziție celelalte documente sau mijloace de probă deținute, utile activității comisiei.

În urma deliberărilor, cu unanimitate de voturi, Curtea a constatat că nu există un conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României, pe de o parte, și Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte, generat de refuzul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a exercita acțiunea disciplinară împotriva procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție pentru neprezentarea în fața Comisiei speciale de anchetă a Senatului și Camerei Deputaților pentru verificarea aspectelor ce țin de organizarea alegerilor din 2009 și de rezultatul scrutinului prezidențial, și de refuzul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a transmite comisiei speciale de anchetă o copie după dosarul de urmărire penală aflat pe rolul acestui parchet.

Decizia este definitivă și general obligatorie.

Argumentele reținute în motivarea soluțiilor pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziilor, care se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

**Compartimentul Relații externe, relații cu presa și protocol
al Curții Constituționale**